

Arrest

nr. 156 734 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar zoon X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de 2de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat J. BAELDE tevens verschijnt voor de 1ste verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2006 dient eerste verzoekster een asielaanvraag in. Op 10 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een dringend beroep in bij de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 26 juni 2007 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 20 november 2007 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 2 april 2010 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 45 501 van 29 juni 2010 opnieuw de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 14 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 56 909 van 28 februari 2011 het beroep verwerpt.

Op 1 oktober 2010 dient verzoekster voor een derde keer een asielaanvraag in en dient tweede verzoeker zijn eerste asielaanvraag in. Op 28 oktober 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoekster. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 76 746 van 8 maart 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 30 januari 2012 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan tweede verzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 86 708 van 31 augustus 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 10 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 27 maart 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 7 november 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 97 934 van 26 februari 2013 het beroep verwerpt.

Op 7 november 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 13 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 150 635 van 11 augustus 2015 de beslissing vernietigt.

Op 13 juni 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 97 933 van 26 februari 2013 de beslissing vernietigt. Op 23 augustus 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag opnieuw onontvankelijk.

Op 23 november 2012 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2012 werd ingediend door:

*M., L. O. (R.R.: ...)
geboren te Tbilisi op (...)1957*

en meerderjarige zoon:

*G., D. (R.R.: ...)
geboren te Tbilisi op (...)1991*

voorheen gekend als: G., D. Z. geboren te Tbilisi op 05.04.1992

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 28 november 2006 in België verblijven, er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, zich kost noch moeite bespaard hebben om zich zo snel mogelijk de Nederlandse taal eigen te maken en over zowel een actieve als een passieve kennis van het Nederlands beschikken (zie certificaten en deelcertificaten voor mevrouw, verklaringen leraars, zie schoolrapporten voor zoon David), zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben, als aangename en gedreven personen zouden gewaardeerd worden door hun Belgische vrienden en kennissen, dat zij een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, bij de Belgische bevolking helemaal niet overkomen als profiteurs, mevrouw een getuigenschrift Cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt, mevrouw een inburgeringscontract tekende (zie attest van aanmelding, inburgeringscontract, attest van inburgering), mevrouw werkwilgig is en gewerkt heeft in het verleden (zie arbeidskaart C, loonfiches, deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders, arbeidsreglement, verklaring werkgever/collega's), in eigen levensonderhoud zouden willen voorzien en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 29 november 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 juni 2007 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 november 2007 diende zij een tweede asielaanvraag in, ook deze werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ditmaal op 28 juni 2010. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 21 september 2010. Op 01 oktober 2010 diende mevrouw M. haar derde asielaanvraag in, haar zoon diende diezelfde dag zijn eerste asielaanvraag als meerderjarige in. De asielaanvraag van mevrouw M. werd afgesloten op 08 maart 2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van de heer G. D. werd afgesloten op 31 augustus 2012, eveneens met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 6 maand 28 dagen voor de eerste asielaanvraag, 2 jaar 7 maand 8 dagen voor de tweede, 1 jaar 5 maand 7 dagen voor de derde asielaanvraag van mevrouw en 1 jaar 11 maand voor de eerste asielaanvraag van de zoon als meerderjarige - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat verzoekster voor al die tijd dat zij al in België verblijft nooit in aanraking gekomen is met het gerecht en zij een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester S. stelt dat verzoekster omwille van enorme problemen in haar land van herkomst, waardoor haar vrijheid en haar leven bedreigd werden, haar land diende te ontvluchten. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar haar land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor haar leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden op basis van de wet van 22 december 1999. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Daarenboven was de wet van 22 december een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat de heer G. D. secundair onderwijs gevolgd heeft in België (zie meerdere schoolrapporten en allerlei schooldocumenten) vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ingediend zou kunnen worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat de heer G. D. hogere studies volgt (zie documenten Luca School of arts) is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 in België wordt ingediend. Daarenboven werden de studies aangevangen op 24 september 2012 terwijl betrokkene op 14 september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontving. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten."

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 22 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van VdHL, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., L. O. geboren te Tbilisi op (...)1957, nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 08 maart 2012.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 23 november 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 29 mei 2013."

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan tweede verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2013. Dit is de derde bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van VdHL, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G., D. geboren te Tbilisi op (...)1991, nationaliteit Georgië

voorheen gekend als:

G., D. Z. geboren te Tbilissi op (...)1992, nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 31 augustus 2012.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 23 november 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 29 mei 2013."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrecht-spraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing die elk

op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing motiveert dat er in casu geen buitengewone omstandigheden voorliggen waarom de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf niet " via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland' kan worden ingediend.

Buitengewone omstandigheden zoals beschreven in artikel 9bis Vw zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen (zie L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk-Heule, 2012, p. 91).

In casu kan minstens moeder L. M. onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst zonder aldaar in een mensonwaardige of vernederende situatie terecht te komen wegens gebrek aan behandeling van haar ernstige aandoening, waaromtrent op heden nog een procedure hangend is voor de Raad zoals gekend onder rolnummer CCE 98.455 en zoals inmiddels na tussenarrest dd. 26.02.2013 nogmaals behandeld ter zitting op 16 mei 2013, op heden in afwachting van een verbrekingsarrest ter zake (stuk 4 en 5).

Tevens kunnen verzoekers bezwaarlijk worden geacht om terug te keren naar hun land van herkomst (om aldaar een verzoek in te dienen) gezien zij op heden nog een duidelijk hangend verzoek 9bis Vw hebben na verbreking door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per verbrekingsarrest nr. 97.933 van 26 februari 2013 (stuk 3), terwijl zij niet geacht kunnen worden om hun actueel belang bij deze procedures op te geven gezien hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 13 EVRM.

Nergens motiveert/verduidelijkt de bestreden beslissing bovendien bij de beoordeling van het verzoek om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden hoe de bestreden beslissing in overeenstemming zou zijn met dit verbrekingsarrest van de Raad van 26 februari 2013. Meer zelfs, de bestreden beslissing rept met geen woord over dit nog hangend verzoek 9bis na verbreking per arrest nr. 97.933 van 26 februari 2013 !?!

Minstens schendt verweerder hiermee haar motivatieplicht in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken terwijl zij moet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct dient te beoordelen, waarna zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit mag komen.

In diezelfde zin kan in principe geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd zolang er geen beslissing is genomen over de hangende aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie VEREECKE, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Gent, Story, 2008, p. 69, met verwijzing naar voetnoot 6):

"Anders oordelen zou in strijd zijn met het beginsel van behoorlijk bestuur: RvSt 22 februari 2000, nr. 85.524, TVR 2000 nr. 2; RvSt 247 november 1998, nr. 77.150; RvSt 24 november 1997, nr. 70.586; RvSt 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvSt 5 juni 1996, nr. 59.881; RvSt 26 april 1996, nr. 59.276"

Bijgevolg dringt zich een verbreking van deze kennelijk onredelijke, minstens onzorgvuldige, onontvankelijkheidsbeslissing op.”

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekers niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoekers betogen dat minstens eerste verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst wegens gebrek aan behandeling van haar ernstige aandoening. Zij wijzen op een hangende procedure op de Raad met rolnummer 98 455.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot die hangende procedure er inmiddels uitspraak is gedaan bij arrest nr. 150 635 op 11 augustus 2015. De beslissing is vernietigd. Het betrof een beslissing waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 13 april 2012. Door de vernietiging dient de verwerende partij opnieuw een beslissing te nemen met betrekking tot de ontvankelijkheid en eventueel de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen. De loutere verwijzing naar de toen nog 'hangende procedure' volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst wegens gebrek aan behandeling van haar ernstige aandoening. Ook de opnieuw hangende aanvraag om machtiging tot verblijf voor de diensten van de staatssecretaris biedt geen wijziging aan verzoekers hun illegale verblijfsstatuut. Het loutere feit dat de aanvraag opnieuw dient te worden beoordeeld en dat er aldus een hangende aanvraag is bij de staatssecretaris toont op zich evenmin aan dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren wegens gebrek aan behandeling van haar ernstige aandoening.

Verzoekers wijzen tevens naar een beslissing betreffende een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die door de Raad bij arrest nr. 97 933 van 26 februari 2013 is vernietigd en waarin nog geen beslissing was genomen.

De Raad dient vast te stellen dat ondertussen in deze zaak een beslissing is genomen. Op 23 augustus 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw onontvankelijk. Doch zelfs indien er nog geen beslissing was genomen, dient de Raad op te merken dat een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen wijzigingen met zich meebrengt aan verzoekers hun illegale verblijfsstatuut. De loutere verwijzing naar de hangende aanvraag toont evenmin buitengewone omstandigheden aan waardoor het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekers menen dat hen *"in principe geen bevel om het grondgebied te verlaten (kan) worden afgeleverd zolang er geen beslissing is genomen over de hangende aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet"* kunnen zij niet worden gevolgd. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet op (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of een hangende aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekers kunnen zich voor wat de procedure voor de Raad betreft laten vertegenwoordigen door een advocaat.

Het verwijt dat verwerende partij niet gemotiveerd heeft of verduidelijkt heeft dat de bestreden beslissing in overeenstemming zou zijn met de vernietigde beslissing bij arrest nr. 97 933, is niet dienstig. De vernietigde beslissing betreft immers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 13 juni 2012. Huidige aangevochten beslissing betreft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 23 november 2012. Verwerende partij diende bijgevolg geenszins rekening te houden met de redenen van vernietiging van de beslissing in het arrest 97 933 van 26 februari 2013.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De Raad stelt tevens vast, na de bespreking van dit middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekers hebben voor het overige nagelaten uiteen te zetten op welke wijze het vertrouwensbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN